

Sygn. akt VIII U 1850/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Pierzycka-Pająk
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014 r. w Gliwicach

sprawy A. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 6 czerwca 2013 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury, począwszy od 20 czerwca 2013r.

(-) SSO Maria Pierzycka-Pająk

Sygn. akt. VIII U 1850/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 czerwca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu A. S. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227, ze zm.) w związku z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że zgodnie z przedłożonymi przez niego świadectwami i zaświadczeniami oraz zeznaniami świadków, o przesłuchanie których wnosił, wykonywał pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, a dodatkowo podniósł, że do okresów pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył odwołującemu żadnego okresu zatrudnienia, z uwagi na fakt, iż wskazane w przedłożonym przez niego świadectwie

wykonywania pracy w warunkach szczególnych stanowisko malarza, nie odpowiada w skazanej w tym świadectwie pozycji w wykazie takich prac.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony A. S., urodzony (...) w dniu 10 maja 2013r. złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony 60 lat ukończył 20 czerwca 2013r.

Skarżący, na dzień 1 stycznia 1999r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat (akta emerytalne), z tym, że w ocenie ZUS nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Po przeanalizowaniu sprawy ZUS w dniu 6 czerwca 2013r. wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję nie uznał za pracę w warunkach szczególnych okresu pracy w K. Zakładach (...) w K., od 2 września 1968r. do 31 sierpnia 1991r., z uwagi na fakt, iż odwołujący przedłożył wprawdzie świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jednak wskazano w nim, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę malarza, przy czym pracodawca wskazał, że jest to praca określona w dziale XIV, poz. 6 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.).

Sąd z urzędu stwierdził, że pod wskazaną w tym świadectwie pozycją wymieniono prace ekip dezynfekcyjnych, dezynsekcyjnych i deratyzacyjnych, co zgodnie ze stanowiskiem samego odwołującego, nie odpowiada charakterowi jego pracy w tym okresie.

W postępowaniu przed Sądem ubezpieczony domagał się uznania z pracę w warunkach szczególnych jego okresów zatrudnienia w K. Zakładach (...) w K. od 1 września 1970r. do 31 sierpnia 1991r., gdzie bez względu na zajmowane stanowiska pracy, faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę w szczególnych warunkach, z wyłączeniem jedynie okresów: pracy w latach 1978 – 1980 w brygadach remontujących mieszkania, w latach 1982r. – 1983r., kiedy pełnił funkcję mistrza w stolarni oraz kontraktu zagranicznego w okresie od 1 października 1989r. do 31 grudnia 1989r.

W toku procesu Sąd ustalił, iż K. Zakłady (...) w K. posiadały zasadnicze 2 działy produkcyjne. Jeden z nich zajmował się produkcją papieru, zaś drugi zajmował się produkcją celulozy i różnego rodzaju odczynników chemicznych związanych z jej produkcją i przetwórstwem. Był to zakład założony przed II Wojną Światową i nie podlegał po jej zakończeniu żadnym modyfikacjom. Z tego też względu urządzenia produkcyjne, jak kotły i inne maszyny były stare i wysłużone, które ze względu na znaczne obciążenie intensywną produkcją, ulegały częstym awariom. W związku z powyższym w przedsiębiorstwie tym był wydzielony osobny dział zajmujący się utrzymaniem nieprzerwanej sprawności i gotowości do pracy wszystkich tych urządzeń. Dział ten był oparty na warsztacie remontowym który zajmował się naprawami tych części tych urządzeń. Dodatkowo w dziale tym funkcjonowały brygady remontowe zajmujące się na wydziałach produkcyjnych, bieżącą konserwacją i naprawą maszyn i urządzeń na tych wydziałach oraz wymontowywaniem i przekazywaniem na warsztaty części urządzeń, które nie mogły być naprawione bezpośrednio na wydziałach produkcyjnych. Oprócz powyższych wydziałów w K. Zakładach (...) jako odrębny wydział funkcjonowały jeszcze: stolarnia i SOWI, tj. wydział zajmujący się remontami obiektów działu socjalnego tych zakładów.

Ubezpieczonemu po ukończeniu szkoły zawodowej od 26 sierpnia 1970r. przypisano stanowisko malarza, taki miał bowiem zawód wyuczony. Faktycznie został skierowany do wydziału warsztatów naprawczych w celu odbycia wstępnego stażu pracy od 26 sierpnia 1970r. do 28 lutego 1971r. w rzeczywistości został na stałe przypisany do brygady zajmującej się naprawą i remontami urządzeń na wydziale produkcyjnym celulozy. W tym czasie ubezpieczony ze

swoją brygadą był na stałe delegowany do działu produkcji celulozy, gdzie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, czynności związane z naprawami i remontami głównie tzw. pieców sodowych, gdzie wyburzano część ich konstrukcji i obudowy, a następnie odtwarzano (murowano) je z nowych materiałów. Nadto wymontowywano elementy, których nie dało się naprawić na miejscu i przekazywano je do warsztatów, gdzie ich reperacją zajmowali się pracownicy tych warsztatów. W czasie takiego remontu przeprowadzanego na hali produkcyjnej, nieprzerwanie pracowały pozostałe piece sodowe, których na tym wydziale było 4. Po odbyciu tego stażu pracy, ubezpieczony w dalszym ciągu jako członek tej brygady wykonywał te same prace co dotychczas. Bywało również w tym okresie tak, że gdy brakowało pracowników obsługujących piece sodowe, to w takiej sytuacji dozór wydziału produkcyjnego, na który oddelegowano brygadę odwołującego, kierował członków brygady remontowej bezpośrednio do obsługi urządzeń produkcyjnych. Podobna sytuacja miała miejsce w czasie, gdy w wydziale produkcyjnym nie było do wykonania żadnych prac remontowo – budowlanych, to wtedy tak jak poprzednio pracownicy tej brygady byli kierowani bezpośrednio do pracy produkcyjnych. W tym czasie odwołujący w systemie wieczorowym uczęszczał do technikum, które ukończył w kwietniu 1974r. Od tego czasu został skierowany bezpośrednio do działu produkcyjnego, gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się obsługą tzw. pieca i kotła sodowego, w którym produkowano ług. W takim charakterze wykonywał pracę do momentu podjęcia służby wojskowej, tj. do 23 października 1975r. oraz po jej zakończeniu od dnia 5 listopada 1977r.

Równocześnie Sąd ustalił, że z dniem 23 lutego 1978r. odwołujący został przeniesiony do działu administracyjnego, gdzie jako brygadzysta nadzorował pracę i pracował z brygadą zajmującą się remontami mieszkań zakładowych.

Następnie po zlikwidowaniu tej brygady z dniem 1 lipca 1980r. odwołujący wrócił do brygady zajmującej się bieżącą konserwacją urządzeń na wydziale produkcji celulozowej i jego charakter pracy był taki jak w okresie do ukończenia technikum.

Sąd ustalił również, że z dniem 1 lutego 1982r. ubezpieczonemu powierzono stanowisko mistrza w stolarni, gdzie nadzorował i organizował pracę zatrudnionych tam pracowników.

Następnie z dniem 30 listopada 1983r. odwołujący zrezygnował z pełnienia tej funkcji i ponownie wrócił do pracy w brygadzie remontowej, gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał bieżącą konserwację urządzeń na wydziale produkcji celulozowej. W tym czasie powierzono mu również stanowisko brygadzisty tej brygady.

Od 1 sierpnia 1985r. został mu przyznany dodatek brygadzystowski z tytułu zastępowania mistrza oddziału remontowego, pana B.. Faktycznie jednak, w dalszym ciągu, jako brygadzysta tzw. pracujący, wykonywał dotychczasowe prace razem z członkami tej brygady, zaś faktyczne funkcje mistrza tego oddziału w tym czasie pełnił okresowo świadek W. K., tj. w okresach choroby mistrza B.. Okoliczności te wynikały z tego powodu, że w tym czasie, przez wiele lat mistrz B. poważnie i długotrwale chorował onkologicznie. Jego choroba wiązała się z częstymi i stosunkowo długimi nieobecnościami w pracy. W tym czasie odwołujący był już doświadczonym i cenionym pracownikiem. Z tego powodu pracodawca, nie powierzał mu faktycznego zastępstwa, w czasie nieobecności mistrza, gdyż był on potrzebny do bezpośredniego kierowania brygadą i łącznego z nią wykonywania prac. Z tego względu faktyczne zastępstwo, w tym podpisywanie dokumentacji i prowadzenie ewidencji czasu pracy, powierzano w tym czasie świadkowi W. K., który w tym czasie łącznie pełnił funkcję mistrza oddziału mechanicznego i oddziału remontowo - budowlanego, a ubezpieczonemu, w celu docenienia jego zaangażowania w pracę przyznawano jedynie dodatek należny mistrzowi B..

Podobna sytuacja przypisania jedynie dodatku brygadzystowskiego, bez faktycznego pełnienia takiej funkcji istniała, gdy odwołującemu przyznawano dodatek z tytułu zastępstwa brygadzisty wydziału remontów mieszkań zakładowych za H. G.. Faktycznie jednak, również w tym okresie odwołujący pracował jako brygadzysta ze swoją brygadą remontową. Sąd ustalił, że w latach 80-ych zakład nie posiadał już pieniędzy na prowadzenie remontów mieszkań zakładowych, natomiast funkcję brygadzisty zachowano. Z tego względu, jak w poprzednim wypadku, aby docenić odwołującego, pracodawca, po zwolnieniu się H. G., jego dodatek przyznał ubezpieczonemu. Sytuacja taka trwała do końca zatrudnienia odwołującego w tym zakładzie.

Niezależnie od powyższego Sąd ustalił, iż w trakcie zatrudnienia u tego pracodawcy, odwołujący w okresie od 1 października 1989r. do 31 grudnia 1989r. korzystał z urlopu bezpłatnego i w tym czasie pracował na kontrakcie zagranicznym.

Razem z ubezpieczonym w spornych okresach pracowali Ł. K. (1) wykonujący pracę pracownika produkcyjnego, dozoru i mistrza w tym wydziale, a ostatecznie kierownika tego wydziału, J. F. mistrz wydziału produkcji celulozy, W. K. wykonujący pracę mistrza w wydziale remontowo - mechanicznym, Z. G. wykonujący pracę stolarza – klejarza, J. P. kierownik wydziału remontowo – montażowego, A. C. pracujący jako cieśla i B. K. pracujący w wydziale remontowo – mechanicznym.

W toku procesu odwołujący przedłożył dodatkowo świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, potwierdzające taki charakter jego pracy podczas zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w C. w okresie od 1 października 1997r. do 18 maja 1998r. oraz od 1 października 1998r. do 19 maja 1999r., kiedy wykonywał pracę czyszciciela kotła, jako palacz kotłów niskoparametrowych.

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, świadectw pracy w warunkach szczególnych (koperta k.40), zeznań świadków: Ł. K. (2) (nagranie z rozprawy z dnia 6 listopada 2013r. minuty 38.05 i n.), J. F. (nagranie z rozprawy z dnia 18 grudnia 2013r. minuty 1.13 i n.), W. K., Z. G. (nagranie z rozprawy z dnia 9 kwietnia 2014r. minuty 14.36 i n.), J. P., A. C. i B. K. (nagranie z rozprawy z dnia 13 maja 2014r. minuty 6.56 i n.) oraz wyjaśnień odwołującego (nagranie z rozprawy z dnia 6 listopada 2013r. minuty 7.28 i n. oraz z dnia 6 lutego 2014r. minuty 5.08 i n. i z dnia 18 czerwca 2014r. minuty 10.49 i n.), a także akt osobowych ubezpieczonego dołączonych do akt niniejszej sprawy.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i spójny, a tym samym za wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz do stanowczego rozstrzygnięcia sprawy.

W szczególności Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków i samego ubezpieczonego, gdyż są spójne i wzajemnie się potwierdzają, a nadto znajdują potwierdzenie w dokumentacji osobowej odwołującego. Ponadto świadkowie byli współpracownikami ubezpieczonego, zatem mieli oni bezpośrednie informacje w zakresie charakteru i wymiaru świadczonej przez ubezpieczonego pracy w spornym okresie. Nadto świadkowie J. F. i B. K. z tytułu pracy w warunkach szczególnych w K. Zakładach (...) w K. otrzymali prawo do wcześniejszej emerytury.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego, A. S. zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227, ze zm.) w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl ust. 2 emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Należy również podkreślić, iż na mocy art. 1 ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 6 czerwca 2012r.) od 1 stycznia 2013r. została zmieniona treść cytowanego art. 184, ust. 2. Od tej daty warunek rozwiązania stosunku pracy nie jest już wymagany.

Na podstawie tego przepisu, prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku.

Ubezpieczony ukończył 60 lat życia, nie jest członkiem OFE. Kwestie te nie były sporne.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego (na dzień 1 stycznia 1999r.) wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem organ rentowy nie zaliczył mu żadnego okresu takiej pracy.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd przyjął, że ubezpieczony posiada wymagany 15 letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony bez względu na nazwę zajmowanego stanowiska, wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia zarówno w K. Zakładach (...) w K. w okresie od 1 września 1970r. do 22 lutego 1978r., od 1 lipca 1980r. do 31 stycznia 1982r., od 1 grudnia 1983r. do 30 września 1989r. i do 1 stycznia 1990r. do 31 sierpnia 1991r. w tym również odbytej w tym czasie od 22 października 1975r. do 4 listopada 1977r. zasadniczej służby wojskowej jak również w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w C. od 1 października 1997r. do 18 maja 1998r. oraz od 1 października 1998r. do 19 maja 1999r.

W pierwszym zakładzie pracy, tj. w K. Zakładach (...) w K., we wszystkich spornych okresach ubezpieczony bez względu na nazwę zajmowanego stanowiska pracy, stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę w szczególnych warunkach naprzemiennie jako pracownik brygady zajmującej się bieżącą konserwacją urządzeń produkcyjnych na wydziale celulozowni, gdzie produkowano między innymi ług oraz pracami budowlano-montażowymi i budowlano-remontowymi na tym wydziale który w tym czasie pozostawał w ruchu, bądź też będąc brygadzystą, jako dozór inżyniersko – techniczny na tym wydziale, a w czasie gdy był kierowany do obsługi urządzeń produkcyjnych, jako pracownik przy produkcji ługów.

Na zmianę takiej oceny charakteru jego pracy w tych okresach nie wpływa fakt przyznania mu okresowo funkcji mistrza oddziału remontowo - budowlanego, czy funkcji brygadzysty w brygadzie zajmującej się remontami mieszkań

zakładowych, bowiem z wiarygodnych zeznań świadków i zbieżnych z nimi wyjaśnień samego odwołującego wynika, że pomimo pełnienia tych funkcji w dalszym ciągu wykonywał dotychczasową pracę. Samo zaś powierzenie tych funkcji miało na celu jego docenienie jako solidnego pracownika poprzez przyznanie mu dodatku brygadzystowskiego, za mistrzów, których formalnie zastępował. W rzeczywistości w przypadku pierwszego stanowiska faktyczne zastępowanie za mistrza B. pełnił świadek K., zaś w drugim wypadku funkcja brygadzysty wydziału remontów mieszkań zakładowych była jedynie nominalna, bowiem w tym czasie firma nie miała wystarczających środków na remonty mieszkań i faktycznie prace te nie były już prowadzone.

Praca przy produkcji łągów wymieniona została w wykazie A, dział IV, poz. 4, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.). Z kolei dozór inżynieryjno-techniczny oraz bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie wymieniona została w wykazie A, dział XIV, poz. 24 i 25.

W drugim zakładzie pracy, tj. Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w C. w obu spornych okresach ubezpieczony bez względu na nazwę zajmowanego stanowiska pracy, stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego oraz pracę oczyszczaczy przemysłowych kotłów parowych lub wodnych.

Prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego oraz prace oczyszczaczy przemysłowych kotłów parowych lub wodnych wymienione zostały w wykazie A, dział XIV, poz. 1 i 2, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.).

Bez znaczenia pozostaje, że w przypadku pracy w K. Zakładach (...) w K. pracodawca w wystawionym za te okresy świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych powołał się na niewłaściwe stanowisko w wykazie. Fakt wykonywania takiej pracy został bowiem w stosunku do spornych okresów, wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Z powyższych przyczyn, Sąd stwierdził, że A. S. z momentem ukończenia wieku 60 lat, spełnia łącznie wszystkie warunki niezbędne do przyznania emerytury z obniżonego wieku, wynikające z treści art. 184, ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), a tym samym jego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na względzie powyższe, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 20czerwca 2013r., tj. od osiągnięcia wieku 60 lat.

SSO Maria Pierzycka – Pająk

ZARZĄDZENIE

1. uzasadnienie odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu,

3. kalendarz 14 dni lub z wpływem.

G., dnia

HL